

[Freddy Madsen.]

opsvulmningen i statsadministrationen, og hvad man ellers har sagt. Jeg har aldrig troet, at det var fremskridtspartiets hensigt. Jeg har hele tiden vidst, at det var noget, man kunne bruge til fremme af sin reaktionære politik på andre områder, og derfor står det da også helt klart, at når det ikke længer passer ind i hensigten, kan man rolig kaste den side af sagen over bord.

Endelig vil jeg sige til slut til undervisningsministeren og til ordføreren for socialdemokratiet, at nu fik vi et nyt bevis på det, vi diskuterede under den forrige sag. Her er forskellen jo, at socialdemokratiet affinder sig med øretæverne, efterhånden som de falder, på trods af at man sagligt og anstændigt kunne afvise dette lovforslag i denne situation — man behøvede ikke at vise det nogen som helst imødekommenhed — så står man altså herop og bukker pænt, og man har også indkasseret på det grundlag en lang række taksigelser fra forslagsstillerne. Det forstår jeg udmærket, men det er en ny dokumentation af, at socialdemokratiet på urimelig måde bøjer sig for den pression, som de borgerlige udøver.

Arnfast (CD):

Man kan næppe fortænke mig i at notere, at dette er en god dag for centrum-demokraterne og også, mener jeg, for det arbejde, der sker her i folketinget. Det er sagt af tidligere ordførere, at det var centrum-demokraterne, der i maj sidste år fremsatte et forslag til folketingsbeslutning om at ændre loven om styrelse af de højere uddannelsesinstitutioner, fordi vi ikke alene kunne se, at det forlig, der i sin tid var indgået mellem de fem partier, der sad i folketetinget før valget 1973, ikke kunne holde, at det blev misbrugt, men også, at der virkelig var behov for en styring af dette store og dyre område.

Vi fik senere tilslutning, som det også er nævnt, af kristeligt folkeparti, da vi fremsatte forslaget igen, nu som et lovforslag. Og i dag kan vi altså konstatere, at der står endnu to partier bag dette. Dette er et stykke arbejde, der ligesom viser, hvordan folketingets mindste partier også kan få tilslutning til deres synspunkter.

Vi behandler samtidig lovforslaget fra fremskridtspartiet, og om det vil jeg ganske kort sige, at det glæder vi os til at tage med

ind i udvalgsarbejdet, der er mange interessante ting i det. Adskillige af de ting, som står i dette forslag, oplever jeg dagligt ved Danmarks Journalisthøjskole, hvor vi både har erhvervsrepræsentation og et styre, der svarer meget til det nævnte. Men der er selvfølgelig andre ting, vi må kigge på i den forbindelse, og det vil vi vente med til udvalgsarbejdet.

Må jeg notere, at undervisningsministeren denne gang var knap så kølig, som da hun i maj sidste år som ordfører for socialdemokratiet talte om det forslag, der var fremsat af centrum-demokraterne. Jeg vil da notere med glæde, at undervisningsministeren nu også kan se, at der er noget galt ved det forslag, fem partier i sin tid lavede forlig om. Det kan selvfølgelig kun glæde mig endnu mere, at to af forligspartierne gennem erfaringen har set, at der er behov for at lave det om. Det skulle nemlig være sådan, at befolkningen, som længe har vidst dette, bliver nødt til at lave nye partier, hver gang den skal have et eller andet forlig herinde brudt op og nye tanker sat ind i stedet for det, man er enedes om herinde.

Jeg vil navnlig beskæftige mig med selve de problemer, der er opstået i forbindelse med valgmetoderne. Det er skrækeligt, når man kan se, at 1/3 af de studerende, der deltager i valgene, nogle steder kun kan få 1/9 eller 1/5 repræsentation. Det viser jo, at folketetinget dér er kommet til at lave en styrtende fejl. Jeg kan egentlig ikke se, at vi ikke skulle tage fat på at rette denne fejl allerede i år, hvis det er muligt. Det er i hvert fald en af de ting, vi kan undersøge gennem udvalgsarbejdet, om det ikke er muligt allerede i år at ændre det. Folketingsbeslutningsforslaget, vi har fremsat, går jo ellers på, at det først er til næste år, vi skulle sætte i gang, men her er måske et område, hvor vi må prøve hurtigst muligt at få ændret disse ting.

Man vil hævde, at vi er bange for det, der kom ud af valgmetoden. Ja, det er vi da også. Vi synes, at der er tale om majorisering, og vi mener ikke, at det fremmer hverken arbejdet det ene eller det andet sted, at denne majorisering kommer til udtryk på denne måde.

Vi har intet imod, at studenterne beskæftiger sig med marxisme eller andre moderetninger, men de skal i hvert fald ikke gøre